

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce:

M. M.

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem Na Flusárně 168, Příbram III, Příbram

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky
sídlem Strojnická 935/27, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 19. 3. 2020, č. j. PPR-7629-3/ČJ-2020-990450,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (sále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 12/2020 Sb. (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 1. 2020, č. j. KRPS-327303-8/ČJ-2019-0111IZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o zbraních“) odňal žalobci zbrojní průkaz č. X pro skupiny oprávnění „E“, platný do 14. 9. 2024.

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný napadeným rozhodnutím zasahuje neoprávněně do jeho práv, neboť potvrdil prvostupňové rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv pro vydání prvostupňového rozhodnutí nebyly splněny podmínky. Podmíněné zastavení trestního stíhání pro přečin poškození cizí věci a neuplynutí zkušební doby nemusí nutně znamenat nutnost odnětí zbrojního průkazu. V žalobcově případě šlo o výjimečné pochybení, a odnětí zbrojního průkazu tak nemůže naplnit zákonem sledovaný účel. Podmíněné zastavení trestního stíhání není důvodem pro odnětí zbrojního průkazu v každém případě. Při rozhodování o odnětí zbrojního průkazu podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních mohli správní orgán I. stupně a žalovaný uvážit, zda jsou naplněny podmínky pro takové rozhodnutí. Žalobce upozorňoval na to, že trestní stíhání bylo vedeno pro bagatelní provinění, při kterém způsobil pouze malou škodu ve výši 16 001 Kč, kterou uhradil. Skutek navíc nijak nesouvisel s držením zbraní. Správní orgán I. stupně tak měl řízení o odnětí zbrojního průkazu zastavit. Žalovaný podle žalobce tuto námitku nereflektoval. Žalobce nesouhlasí s tím, že by v případě odnětí zbrojního průkazu v důsledku ztráty spolehlivosti podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních nebyl prostor pro správní uvážení. Účelem tohoto ustanovení o odnětí zbrojního průkazu v důsledku podmíněného zastavení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin je ochrana společnosti před jednáním osob, u nichž je nebezpečí, že použijí zbraň k páčání trestné činnosti. Žalobce jakožto dlouholetý držitel zbrojního průkazu svým řádným chováním prokázal, že u něho žádné nebezpečí nehrozí, a odnětí zbrojního průkazu je tak nepřiměřené.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pro posuzování ztráty spolehlivosti je rozhodné, zda došlo ke spáchání úmyslného trestného činu, zda bylo trestní stíhání pravomocně podmíněně zastaveno nebo zda bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání. Zkoumá se rovněž, zda se osoba ve zkušební době osvědčila, či nikoliv. V případě splnění uvedených předpokladů zákon nedává správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení. Zákon o zbraních rovněž neumožňuje správnímu orgánu zohlednit případnou trestní bezúhonnou minulost žalobce. Žalovaný také není oprávněn k přezkumu závěrů orgánů činných v trestním řízení. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že v jeho případě nebyl naplněn účel zákona spojený s odebráním zbrojního průkazu, který má chránit společnost před osobami, u nichž hrozí, že by páčaly trestnou činnost se zbraní. Žalobce se dopustil jednání, ve kterém projevil jistou míru násilí a nerespektoval zákonná omezení. Odnětí zbrojního průkazu není v souvislosti s podmíněným zastavením trestního stíhání spojeno výlučně s nebezpečím zneužití legálně držené zbraně, ale je obecně spojeno s páčáním úmyslné trestné činnosti.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

5. O žalobě rozhodl soud bez jednání, jelikož žalobce ani žalovaný na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud zároveň nepovažoval za nezbytné jednání nařizovat, neboť dokazování neprováděl. Listiny obsažené ve správním spisu se nepovažují za důkazní prostředky a neprovádí se jimi dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Součástí správního spisu je opis z evidence rejstříku trestů k osobě žalobce vyhotovený dne 2. 12. 2019, v němž je evidován záznam Okresního soudu v Příbrami týkající se úmyslného trestného činu podle § 228 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), přičemž trestní řízení skončilo podmíněným zastavením trestního stíhání podle § 307 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů a zkušební doba byla stanovena do 21. 9. 2022 (v délce 3 let). Součástí spisu je rovněž usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 27. 8. 2019, č. j. 3 T 83/2019-79, kterým bylo podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce pro skutek spočívající v tom, že dne 17. 3. 2019 od 01:43 hodin do 01:44 hodin vnikl do volně přístupného garážového přístřešku u domu č. p. X, ulice X, a nezjištěným předmětem v pravé ruce čtyřmi ranami poškodil čelní sklo u zde zaparkovaného vozidla K. S., na kterém vznikly prohlubně a praskliny, čímž způsobil společnosti AUTA s.r.o., IČO 45145555, celkovou škodu ve výši 16 001 Kč včetně DPH, přičemž v uvedeném skutku byl spatřován přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobci byla stanovena zkušební doba v trvání tří let.
7. Opatřením správního orgánu I. stupně ze dne 4. 12. 2019, doručeným dne 27. 12. 2019, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu č. X pro skupiny oprávnění „E“, platného do 14. 9. 2022. Řízení bylo zahájeno pro důvodné podezření, že žalobce jakožto držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínku spolehlivosti podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Usnesením Okresního soudu v Příbrami č. j. 3 T 83/2019-79 bylo podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce pro skutek, ve kterém byl spatřován přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, a dosud neuplynula stanovená zkušební doba tří let.
8. Prvostupňovým rozhodnutím rozhodl správní orgán I. stupně podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních o odnětí zbrojního průkazu č. X pro skupiny oprávnění „E“, platného do dne 14. 9. 2024, neboť žalobce přestal splňovat podmínku spolehlivosti podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních tím, že bylo podmíněně zastaveno jeho trestní stíhání pro skutek, ve kterém byl spatřován přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, a dosud neuplynula zkušební doba v délce tří let. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že rozhodné skutečnosti zjistil v sestavě trestně stíhaných osob vedených v informačním systému CRZ a následně průběžným sledováním stadií trestního řízení. Dne 2. 12. 2019 zjistil, že bylo pravomocně podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce pro skutek, v němž byl spatřován úmyslný trestný čin. Jelikož pravomocným podmíněným zastavením trestního stíhání žalobce pro úmyslný trestný čin došlo ke ztrátě podmínky spolehlivosti, rozhodl správní orgán I. stupně o odnětí zbrojního průkazu ve smyslu § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 1. 2020.
9. Dne 22. 1. 2020 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém namítal,

že nesouhlasí s odnětím zbrojního průkazu, neboť k tomu nebyly splněny podmínky. Podmíněné zastavení trestního stíhání pro přečin poškození cizí věci a neuplynutí zkušební doby nemusí automaticky znamenat nutnost odnětí zbrojního průkazu. Žalobce je dlouholetým držitelem zbrojního průkazu a za celou dobu se nedostal do konfliktu se zákonem. Jednalo se tak o výjimečné pochybení a odnětí zbrojního průkazu v takovém případě nemůže naplnit žádný účel. Podle názoru zástupce žalobce je na uvážení správního orgánu I. stupně, zda k odnětí zbrojního průkazu přistoupí, či nikoliv. Správní orgán I. stupně mohl zvážit veškeré okolnosti daného případu a po zjištění, že byl žalobce do té doby spolehlivým a bezúhonným držitelem zbrojního průkazu, měl řízení o odnětí zbrojního průkazu zastavit. Trestní řízení se vedlo pro v podstatě bagatelní provinění, při kterém byla způsobena pouze malá škoda ve výši 16 001 Kč, kterou žalobce navíc uhradil. Skutek, pro který byl žalobce trestně stíhán, ani nesouvisel s držením zbraní. V případě žalobce nemohl být odnětím oprávnění k držení zbraně naplněn účel zákona, kterým je ochrana společnosti před nebezpečím spočívajícím v držení zbraní osobou, u níž je nebezpečí, že použije zbraň k páchání protiprávní činnosti. Nic takového u žalobce nehrozí.

10. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že ztráta spolehlivosti, která je podmínkou pro držení zbrojního průkazu podle § 18 odst. 1 písm. g) zákona o zbraních, byla správním orgánem I. stupně prokázána. Zákonodárce v § 27 odst. 1 písm. a) až d) zákona o zbraních taxativně vymezil důvody, za kterých musí dojít k rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu. Mezi ně patří i to, že držitel zbrojního průkazu přestane splňovat podmínku spolehlivosti, kterou upravuje § 23 odst. 1 písm. a) až c) zákona o zbraních. Správní orgán I. stupně neměl na základě žalobcova záznamu v rejstříku trestů a usnesení Okresního soudu v Příbrami č. j. 3 T 83/2019-79 jinou možnost než zahájit řízení o odnětí zbrojního průkazu žalobce a následně o jeho odnětí rozhodnout. Zákon o zbraních žádnou výjimku ze stanovených represivních opatření nepřipouští. Hodnotit okolnosti trestní věci či dlouhodobost držení zbrojního průkazu správní orgány nemohou. Ustanovení § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních stanoví podmínku, za níž držitel zbrojního průkazu ztrácí spolehlivost vyžadovanou pro držení zbrojního průkazu. Příslušný útvar policie posuzuje ztrátu spolehlivosti, pro niž, pokud je prokázána, následně rozhodne o odnětí zbrojního průkazu. Správní orgán I. stupně takto postupoval a jednal v mezích zákona o zbraních. Možnost uvážení správnímu orgánu I. stupně zákonodárcem dána nebyla. Způsobená škoda a její výše nejsou pro řízení o odnětí zbrojního průkazu rozhodné. Správní orgán I. stupně měl povinnost prokázat pouze existenci trestního stíhání pro úmyslný trestný čin, které bylo podmíněně zastaveno. Zákon o zbraních neumožňuje příslušnému útvaru policie zohledňovat trestní stíhání držitele zbrojního průkazu pouze v případech souvisejících s držením zbraní či zbrojním průkazem. Ustanovení § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních se vztahuje na všechna trestní stíhání pro úmyslný trestný čin. Usnesením Okresního soudu v Příbrami č. j. 3 T 83/2019-79 došlo ke ztrátě spolehlivosti, která je jednou ze základních povinností držitele zbrojního průkazu. Žalobce se dopustil jednání, které společnost považuje za trestné a zákonodárce za jednání pro držitele zbrojního průkazu nežádoucí. Usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání může být vydáno pouze za podmínky, jestliže se obviněný k činu doznal. Správní orgán I. stupně nemůže předjímat, jakým způsobem bude trestní řízení definitivně skončeno, a proto žalobce nemůže do skončení zkušební doby považovat za spolehlivého pro držení zbrojního průkazu.

Posouzení žaloby soudem

11. Podle § 18 odst. 1 písm. g) zákona o zbraních vydá příslušný útvar policie zbrojní průkaz fyzické osobě, která splňuje podmínku, že je spolehlivá (§ 23).
12. Podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních se za spolehlivého podle tohoto zákona nepovažuje ten, jehož trestní stíhání pro úmyslný trestný čin bylo pravomocně podmíněně zastaveno nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání, a dosud neuplynula zkušební doba nebo lhůta, v níž má být rozhodnuto, zda se osvědčil.
13. Podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23.
14. Soud předně považuje za nezbytné poukázat na skutečnost, že uplatněné žalobní body jsou ve svém základu založeny na argumentaci obsažené již v odvolání, s níž se přitom žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud na toto odůvodnění odkazuje a plně se s ním ztotožňuje.
15. Těžiště žalobcovy argumentace spočívá v názoru, že správní orgán I. stupně a žalovaný byli oprávněni, a tím i povinni v rámci správního uvážení hodnotit závažnost žalobcova jednání, pro které byl trestně stíhán, a zohlednit žalobcovu trestně bezúhonnou minulost. Správní orgány neměly bez dalšího přistoupit k odnětí zbrojního průkazu, respektive správní orgán I. stupně měl správní řízení o odnětí zbrojního průkazu po zohlednění výše popsaných okolností zastavit.
16. Ke správnímu uvážení soud v obecné rovině uvádí, že správní orgány touto pravomocí disponují pouze v případech, kdy zákon dává správnímu orgánu na základě zjištěného skutkového a právního stavu věci možnost volby mezi několika v úvahu přicházejícími alternativami řešení (srov. např. Sládeček, V. *Obecné správní právo*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2009, s. 141). Správní orgán například může vyhovět určité žádosti, anebo nikoliv. Nebo se správní uvážení může promítnout v intenzitě, kvantitě či výši přijatého závěru spojeného s projednávaným předmětem (například při určení druhu a výše správního trestu při jeho ukládání). Nejvyšší správní soud definoval správní uvážení v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, tak, že „o něm lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek, zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, bývá typicky vymezen formulací ‚správní orgán může‘, ‚lze‘ apod.“ Zároveň je třeba odlišovat volné správní uvážení (diskreční pravomoc) od volného hodnocení důkazů, se kterým by mohlo být nesprávně zaměňováno. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 15/2000-63, č. 186/2004 Sb. NSS, uvedl, že „[o] diskreční právo správního orgánu by se jednalo tehdy, byla-li by správnímu orgánu dána volnost zvolit jedno z více právně dovolených řešení. Jestliže však správní orgán posuzuje na základě podkladů shromážděných v řízení, zda má prověřovaná osoba vytvořeny předpoklady pro další výkon činnosti obchodníka s cennými papíry v rozsahu dříve vydaného povolení, v jiném rozsahu, nebo zda je do budoucna vůbec nemá, jde o volné hodnocení důkazů, jež správnímu orgánu obecně náleží.“

17. Je-li konkrétní rozhodovací pravomoc správního orgánu doplněna o pravomoc diskreční, musí být ze zákona (konkrétního ustanovení) jasně seznatelná, ať už na základě použitého jazyka, nebo ze struktury takového ustanovení. Diskreční pravomoc bývá typicky spojována se slovesnými tvary „může“, „lze“, „smí“, „je oprávněn“ nebo vyjádřením, že na určitý následek rozhodování správního orgánu adresát „nemá právní nárok“. Naopak vyloučení správního uvážení bývá v zákonných ustanoveních spojováno se slovesným vyjádřením nezbytnosti určitého způsobu rozhodnutí, jako například „musí“, „nelze“, „nesmí“, „není oprávněn“ nebo „rozhodne“.
18. S určitou mírou volnosti správních orgánů při autoritativním rozhodování o právech a povinnostech adresátů veřejné správy se lze setkat i v případě tzv. neurčitých právních pojmů, u nichž tato volnost spočívá v jejich interpretaci. Věda o správním právu uvádí, že „[p]ři interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení.“ Správní orgán si objasní „význam neurčitého pojmu a jeho rozsah a hodnotí skutečnosti konkrétního případu z toho hlediska, zda je lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.“ (Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 80). V případě tohoto institutu uvedenou interpretační a aplikační volnost správních orgánů pak může zákonodárce omezit stanovením určitých hledisek, která jsou správní orgány při práci s neurčitými právními pojmy povinny zohlednit [srov. např. kritéria určení existence „vážného nebezpečí útěku“ podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 18. 12. 2015]. Nebo zákon může dokonce uvedenou volnost zcela vyloučit použitím zákonných definic, jímž zcela dojde k odstranění neurčitosti [srov. Kopecký, M. *Správní právo. Obecná část*. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 53, který jako příklady tohoto přístupu uvádí „dobu nočního klidu“ podle § 5 odst. 6 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, v původním znění nebo vymezení „bezúhonného“ žadatele o přijetí do služebního poměru podle § 25 odst. 3 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, v původním znění].
19. V případě odnětí zbrojního průkazu zákon o zbraních v § 27 odst. 1 písm. c) jednoznačně stanoví, že příslušný správní orgán rozhodne (nikoliv „může rozhodnout“) o odnětí zbrojního průkazu. Zákonodárce tak nepoužil formulaci, která by správnímu orgánu dávala možnost rozhodnout při splnění podmínek předpokládaných § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních jinak, než že zbrojní průkaz odejme. Zákon tak správnímu orgánu I. stupně a žalovanému diskreční pravomoc nesvěřil, neboť vůbec neumožnil jakékoliv alternativy řešení situace, kdy držitel zbrojního průkazu (v projednávané věci žalobce) přestane splňovat podmínky spolehlivosti podle § 23 zákona o zbraních.
20. Také uvedený odkaz na ztrátu spolehlivosti ve smyslu § 23 zákona o zbraních není spojen s jakoukoliv volností danou správním uvážením či s neurčitým právním pojmem, v rámci jehož výkladu by správní orgány mohly vyhodnotit například to, jak závažné společenské důsledky žalobcovo jednání mělo. Naopak zákon o zbraních v tomto případě zcela jednoznačně (tj. nikoliv neurčitě) odkazuje na legální definici, která přesně vymezuje, kdo je, respektive není, považován pro účely zákona o zbraních za spolehlivého.
21. Legální definice obsažená v § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních nepřipouští, aby správní orgán sám vyhodnotil závažnost jednání konkrétního pachatele nebo aby toto jednání „prominul“ s ohledem na dosavadní bezúhonnost či spolehlivost držitele zbrojního průkazu nebo výši trestným jednáním způsobené škody. Zákonodárce stanovil jasné hranice pro určení, koho lze považovat za spolehlivého, a koho již nikoliv. Uvedenou

hranici tvoří jednak právní moc rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin a jednak neuplynutí zkušební doby nebo lhůty, v níž má být rozhodnuto, zda se ten, kdo je podle tohoto zákona posuzován, osvědčil.

22. Jestliže tedy byly tyto objektivní podmínky naplněny, neměl správní orgán I. stupně jinou možnost než rozhodnout o odnětí zbrojního průkazu, neboť prostřednictvím § 27 zákona o zbraních mu zákonodárce nesvěřil jakoukoliv volnost, ať již při výběru z více možností následků (odnětí, či neodnětí zbrojního průkazu) či při vymezení rámce pojmu spolehlivost. Vyhodnocení obsahu a vlastností rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání není projevem diskreční pravomoci.
23. Výše uvedený závěr o nemožnosti uplatnit diskreční pravomoc správního orgánu v souvislosti s odnětím zbrojního průkazu podle § 27 zákona o zbraních poté, co nastala skutečnost uvedená v § 23 zákona o zbraních, nemůže být zpochybněn ani principem umožňujícím užít správní uvážení ke zmírnění dopadů zákonné úpravy ve smyslu § 2 správního řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, vyslovil, že „[s]právní orgány mají v určitých případech možnost v rámci své rozhodovací činnosti zohlednit konkrétní okolnosti, specifika a jedinečnost rozhodované věci a na základě těchto svých úvah rozhodnout. Použít správního uvážení lze ale pouze v těch případech, kdy toto oprávnění zákon správním orgánům výslovně přiznává, a to pouze způsobem a v mezích stanovených zákonem. Výjimečně však, zejména tehdy, má-li uplatnění správního uvážení vést ke zmírnění neúnosně tvrdých dopadů zákonné úpravy na fyzickou či právnickou osobu, že by jejich uplatnění bylo v rozporu s principy, na nichž je založen právní řád, může zmocnění ke ‚zmírňujícímu‘ správnímu uvážení být obsaženo v zákoně jen implicitně, a tedy vyplývat z povahy a podstaty příslušné právní regulace. Tato úvaha je jen odrazem jednoho ze základních principů správního řízení zakotveného v § 2 odst. 1 a 2 správního řádu a zároveň v čl. 2 odst. 2 Ústavy a v čl. 2 Listiny základních práv a svobod. Pokud by si tedy správní orgán usurpoval správní uvážení i tehdy, kdy mu to právo neumožňuje, postupoval by nejen protizákonně, ale i protiústavně. Prostor pro uvážení nelze dovodit z ustanovení, které správnímu orgánu jednoznačně stanoví, jakým způsobem má rozhodnout za splnění určitých podmínek.“
24. Zdejší soud již výše vyslovil, že § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních nedává příslušným správním orgánům prostor pro uvážení důsledků závažnosti spáchaného trestného činu. Zákonodárce již tím, že ztrátu spolehlivosti výslovně spojil se spácháním úmyslného trestného činu (a nikoli jakéhokoli trestného činu), dal najevo, že jde o jednání svou povahou natolik závažné, že správní orgány nemají prostor pro další vyhodnocení škodlivosti takového jednání. Úmysl je totiž spojován s volní složkou jednání. Pachatel úmyslného trestného činu tak buď přímo chtěl spáchat trestný čin, nebo byl alespoň se škodlivými následky, které mohl svým zamýšleným jednáním vyvolat, srozuměn. A právě existence volní složky, tj. úmyslu vedoucího ke spáchání trestného činu, představuje jediné zákonem stanovené kritérium spolehlivosti držitele zbrojního průkazu.
25. V projednávané věci proto nemá význam, jestli byla skutkem, pro který byl žalobce stíhán, způsobena pouze „malá škoda“ ve výši 16 001 Kč, jak žalobce namítá. Podstatné není ani to, zda šlo o trestný čin spojený s držením zbraně, či nikoliv. Podmínku, že by spáchaný trestný čin musel souviset s držením zbrojního průkazu či zbraně § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních neobsahuje a nelze ji dovodit ani rozšiřujícím výkladem citovaného ustanovení. Pokud by ztráta spolehlivosti byla podmíněna takovou souvislostí, muselo by to z citovaného ustanovení vyplývat, jako tomu je v případě některých jiných zákonů [srov. např. § 19c odst. 4 písm. b) zákona č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických

stranách a v politických hnutích, ve znění účinném od 21. 9. 2016, který pro účely citovaného zákona vylučuje bezúhonnost v případě trestného činu spáchaného z nedbalosti *v souvislosti s výkonem veřejné správy*].

26. Správní orgán I. stupně ani žalovaný proto nemohli uvážit, jestli jsou v projednávané věci dány takové okolnosti, pro které by mohli upustit od odnětí zbrojního průkazu i při splnění podmínky § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Držení zbraně, jakožto potenciálně nebezpečné věci, zákonodárce reguluje proto, aby vyloučil, že nebudou se zbraní zacházet osoby, které svým jednáním vyvolaly pochybnosti o tom, že budou se zbraní zacházet v souladu se zákonem a nezneužijí zbraň k nedovolené činnosti. Ačkoli žalobcovo jednání, ve kterém byl shledáván úmyslný trestný čin, nebylo přímo spojeno s nakládáním s legálně drženou zbraní, je třeba upozornit na to, že šlo o skutek spočívající v násilném jednání (poškození cizí věci), a to úmyslném (nešlo o nezaviněnou nehodu nebo nedbalost). Tento čin tak vyhovuje omezením, která zákonodárce pro ztrátu spolehlivosti předpokládal, neboť by bylo v rozporu s veřejným zájem na ochraně společnosti, aby osoby, které se dopustí úmyslného násilného jednání (respektive se k takovému jednání doznaly), držely zbraň, a to minimálně do doby, než se osvědčí jejich náprava.
27. Žalobce se proto mýlí, pokud se domnívá, že správní orgán I. stupně a žalovaný mohli upustit od odnětí zbrojního průkazu, ačkoli bylo ve správním řízení prokázáno (a toto není mezi účastníky ani sporné), že soud v trestním řízení pravomocně rozhodl o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání pro úmyslný trestný čin (přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku) a do doby vydání napadeného rozhodnutí neuplynula soudem stanovená zkušební doba v délce tří let, a že jsou proto prvostupňové a napadené rozhodnutí nepřiměřená. Z výše uvedeného totiž vyplývá, že s takovou situací zákon spojuje nezbytný následek, kterým je ztráta spolehlivosti ve smyslu § 23 zákona o zbraních. Ztráta spolehlivosti pak nutně podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních vede k rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Vzhledem k tomu, že jsou žalobní body nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou činnost, pod niž spadá i obrana rozhodnutí v soudním řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. února 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu